

РЕШЕНИЕ

№ 4630

гр. София, 12.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 23 състав,
в публично заседание на 05.07.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **4528** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145-чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.405 от Кодекса на труда /КТ/.

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица], офис 3, представлявано от управителя А. Х., действащ чрез упълномощен адвокат Г. С. Я. – АК, срещу Предписание по т.1 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2103205/26.02.2021г., дадено от дл.лица в Дирекция „Инспекция по труда“-гр. П., с искане да бъде отменено.

Наведените основания за оспорване, предвид изложените в жалбата оплаквания, са за противоречие с материалноправните норми и несъответствие с целта на закона-чл.146,т.4 и т.5 АПК.

В о.с.з. пред АССГ, процесуалният представител на жалбоподателя [фирма] не се явява, но преди заседанието-на 01.07.21 г. депозира молба за уважаването на жалбата. Заявява и искане за присъждане на разноските, съгл. списъка по чл.80 ГПК, вр.чл.144 АПК, който представя. Ответникът- Дирекция „Инспекция по труда“-гр.П. /чл.399 от КТ и § 1, т. 1 от ДР на АПК/, чрез процесуалния си представител-юрк.Г., моли за отхвърлянето на жалбата като неоснователна, по съображенията, изложени в потвърждаващото съдебно оспорения акт решение по чл.97, ал.1 АПК на изп. директор на ИА „Главна инспекция по труда“. Заявява искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, а при условията на евентуалност, ако съдът намери жалбата за основателна, оспорва заплатеното от жалбоподателя адвокатско

възнаграждение като прекомерно.

Административен съд-София град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание, прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ГПК, вр.чл.144 АПК и служебно, на основание чл.168, ал.1, вр.чл.146 АПК, провери изцяло законосъобразността на обжалвания акт, намира следното от фактическа и правна страна:

Преценката за допустимост на жалбата е осъществена с определението по хода на делото, постановено в з.з. на 17.05.21 г. и не е налице изменение на обстоятелствата, което да налага преповтарянето ѝ от съда.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна:

С оспореното предписание по т.1 от Протокол за извършена проверка изх. N9 ПР2103205 от 26.02.2021 г. на служители на ДИТ-П., [фирма], в качеството на работодател, е задължен да преустанови осъществяването на дейност като предприятие, което осигурява временна работа, по смисъла на § 1, т. 17 от ДР на КТ, до получаване на регистрация за това от Агенция по заетостта, съгласно чл. 107р, ал. 7 от КТ във връзка с чл. 74е, ал. 1 от Закона за насърчаване на заетостта /ЗНЗ/.

Оспореното предписание е издадено от компетентен орган, при спазване на изискуемата форма и съдържание съгласно чл. 59, ал. 2 от АПК и на административнопроизводствените правила, за което страните и не спорят.

Компетентността на служителите на ДИТ-П., приложили процесната ПАМ произтича от чл. 404, ал. 1вр. с чл. 399, ал. 1 от КТ и чл. 21, ал. 4, т. 1 от Устройствения правилник на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“ /Приет с ПМС № 2 от 13.01.2014 г., Обн. в ДВ бр. 6 от 21.01.2014 г./.

Спазено е изискването за форма на административния акт съгл. чл.59 от общия процесуален закон-АПК, доколкото в специалния приложим закон-чл.404 и чл.405 КТ не е предвидено нещо различно. В протокола са изложени фактическите констатации на проверяващите служители и доказателствата, въз основа на които същите са били направени. Посочени са и приложените правни основания.

В съответствие със задължителната съдебна практика, като мотиви на органа се възприемат и съображенията, изложени в документите по преписката, подготвящи издаването на акта, вкл. и тези изложени от по-горния административен орган за потвърждаването на акта. / Тълкувателно решение № 16 от 31.ІІІ.1975 г., ОСГК/.

В случая оспореното по административен ред предписание е потвърдено с Решение изх.№21015211/24.03.2021 г. на изпълнителния директор на ИА „Главна инспекция по труда“ по чл.97, ал.1 АПК. В съответствие с фактическите установявания, изложени в протокола и потвърждаващото го решение, на 24.11.2020 г. между [фирма], в качеството на изпълнител, и [фирма], в качеството на възложител, е сключен „Договор № 118 за предоставяне на услуги“. Съгласно сключения договор, [фирма] се е задължил да осигури подбор на кандидати и да ги представи на Ай Ти Д. А. К." Е. в рамките на 10 работни дни за период от 3 и повече месеца за позицията „работници в производството" - 20 човека и повече. При извършената на 27.01.2021 г. проверка в обект на [фирма]- цех за производство и монтиране на печатни платки, находящ се в [населено място], [улица], е установено, че лицето Ф. Г., назначено в [фирма] с Трудов договор № 222 от 16.12.2020 г. на длъжност „работник, сглобяване на детайли", полага труд в обекта на контрол. Работникът Г. е декларирал пред контролните органи, че извършва дейности по запояване, сглобяване на детайли, тестване на сглобени елементи. Заявил е, че задачите му се възлагат от началника на

смяната - служител на [фирма], въз основа на което е обусловен извод, че работникът Г. полага труд в предприятие, различно от това на работодателя [фирма]. Установено е и това, че. [фирма] начислява и заплаща трудовите възнаграждения на служителите.

При тези данни от фактическа страна, е обусловен, че след като [фирма] е работодател на лице, което полага труд в стопанисван обект от друго дружество, различно от това на работодателя, е изпълнено условието на чл. 107р, ал. 1 от КТ: работникът или служителят да бъде изпратен за изпълнение на временна работа в предприятие ползвател под негово ръководство и контрол. Независимо че договърът между жалбоподателя и [фирма] е наименован като „договор за предоставяне на услуги“, то от неговите клаузи се установява, че се касае до договор по чл. 107у от КТ, с който се уреждат отношенията между предприятията, тъй като със същия се предоставя персонал за функционирането на обект, който се стопанисва от предприятието ползвател. Липсата на всички реквизити на договора между двете предприятия не е основание за приемане съществуването на друг вид правоотношение. От договора между предприятията е видна неговата цел, като дори и същия да не бе сключен, то останалите събрани доказателства са достатъчни за извода за осъществяване на дейност, свързана с предоставяне на персонал. Изпращане на работник или служител от едно предприятие в друго, извън хипотезите на чл. 120 от КТ, се извършва само и единствено по реда на чл. 107р и сл. от КТ.

При издаването на оспореното предписание не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила. Релевантните факти са правилно установени, а и по тяхното осъществяване, страните не спорят. Спорът е правен и е свързан с правната оценка и квалификация на установените факти във връзка с клаузите на договора между двете дружества, респ. за съответствието с целта на закона на приложената ПАМ.

За разрешаването му, съдът излага следните съображения:

В чл. 107р, ал. 7 от КТ е разписано, че „Предприятията, които осигуряват временна работа, осъществяват своята дейност след регистрация в Агенцията по заетостта при условия и по ред, определени в Закона за насърчаване на заетостта.“

Съгласно чл. 74е ЗНЗ, дейността по осигуряване на временна работа се осъществява въз основа на регистрация в Агенцията по заетостта.

В случая предметът на Договор № 118/ 24.11.2020 г., сключен между [фирма] и [фирма] е свързан по същество с осигуряване на работа на работници и служители, чийто регулативен режим е в разпоредбите на КТ, явяващ се специален спрямо ЗЗД, и поради това изключващ приложението му. [фирма] е работодател на Ф. Г., съгл. сключения с него Трудов договор № 222 от 16.12.2020 г., който при проверката е установено да полага труд в обект на [фирма], под контрола и ръководството на това второ дружество. Правилен е изводът на контролния орган, че Договор № 118/ 24.11.2020 г., сключен между [фирма] и [фирма] попада в хипотезата на чл. 107р, ал. 1 от КТ. Същественото за определяне на едно предприятие като такова, осигуряващо временна работа, е изпращане на работниците в предприятие ползвател за извършване на работа под негов контрол, а не срокът на сключените договори. Касае за наемане и предоставяне на работници, а съгласно чл. 1 от КТ с него именно се уреждат трудовите отношения между работника или служителя и работодателя, както и други отношения, непосредствено свързани с тях, като отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения.

Съобразно чл. 1, ал. 3 от КТ целта му е да осигури свободата и закрилата на труда, справедливи и достойни условия на труд, както и осъществяване на социален диалог между държавата, работниците, служителите, работодателите и техните организации за уреждане на трудовите и непосредствено свързаните с тях отношения. За да се избегне несигурност при полагането на труд и липса на прозрачност при предоставяне на работници, наети от едно предприятие, и предоставянето им на друго, в националното законодателство са въведени изискванията на Раздел VIIIв, озаглавен „Допълнителни условия за извършване на работа чрез предприятие, което осигурява временна работа“ (Нов - ДВ, бр. 7 от 2012 г., в сила от 5.12.2011 г.), с което са транспонирани нормите на Директива 2008/104/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 19 ноември 2008 г. относно работа чрез агенции за временна заетост. Основната цел с въвеждането на тези разпоредби е защитата на работника. В. на сключените трудови договори между предприятието - изпълнител и наетите работници или служители е счетено, че може да бъде водещо при преценката на вида на отношенията и приложимата към тях правна уредба, при положение че легитимната цел, призната и от самата Директива, е предотвратяването на злоупотреби в тази област. Предметът на делото се състои в това, че ако две фирми сключат договор с условие едната да набира работници и да администрира трудовите им правоотношения, като работното им място е в обекти на втората фирма, то следва максимално да бъдат защитени правата на работниците и тези отношения всякога се регулират от специалните правила на Раздел VIIIв „Допълнителни условия за извършване на работа чрез предприятие, което осигурява временна работа“, респ. дейността на предприятието-изпълнител, следва да бъде осъществена при спазване на всички нормативни изисквания за това вкл. и това на чл. 107р, ал. 7 от КТ. Без значение е обстоятелството дали друго дружество- [фирма], което „част от групата на дружествата под шапката на логото М.“, сред които и дружеството-жалбоподател-[фирма] разполага с удостоверение за осъществяване на дейност като предприятие, осъществяващо временна работа. В случая отношенията касаят - [фирма] и [фирма]. Установената фактическа обстановка, подведена към приложимата правна уредба обуславя извод, че нарушението е безспорно установено и наложената ПАМ е обоснована и необходима, като изпълнява целта на закона и съответства на императивните разпоредби на чл. 107р и сл. от КТ и на правилата на Директивата. Процесният договор с наименование „Договор за предоставяне на услуги“ се изразява в услуги най-общо казано по предоставяне на работна сила, състоящи се в наемането на служители на длъжности, определени от възложителя, и в административното обслужване по трудови и граждански правоотношения с тези служители. Съдържанието на клаузите на този договор и целта сочат, че той реално урежда взаимоотношения регулирани от раздел VIIIв „Допълнителни условия за извършване на работа чрез предприятие, което осигурява временна работа“ от КТ, респ. дефинира - [фирма] О. като „Агенция за временна заетост“ по смисъла на легалното определение на това понятие, но тази дейност се осъществява в отклонение на императивното изискване на чл. 107р, ал. 7 от КТ.

Доводите на жалбоподателя, че в случая се уреждат взаимоотношения регулирани от други клонове на правото, а не от КТ са неоснователни. Съгласно разпоредбата на чл. 1 от КТ този закон урежда отношенията между работника или служителя и работодателя, както и други отношения непосредствено свързани с тях, а съгласно ал. 2 отношенията при предоставяне на работна сила се уреждат само като трудови

правоотношения. Трудовите правоотношения са регулирани изчерпателно в КТ, поради което договаряне за предоставяне на работна сила извън правилата на КТ са недопустими и е неприложима друга уредба освен специалната уредба в Кодекса на труда. В горният смисъл е и утвърдилата се непротиворечива практика на ВАС /Решение № 11159 от 24.10.2016 г. на ВАС по адм. дело № 1058/2016 г., VI о.; Решение № 1964 от 16.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 9399/2020 г., VI о.; Решение № 2745 от 26.02.2021 г. на ВАС по адм. д. № 12976/2020 г., VI о./

По изложените съображения неоснователната жалба се отхвърля.

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.143, ал.3 от АПК, правото на разноси е възникнало за ответника То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юриконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на по 150 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, вр. чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ.

Предвид изложеното и на основание чл.172, ал.2, предл.5-то и чл.143, ал.3 АПК от АПК, Административен съд София-град, II о., 23-ти състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление в [населено място], [улица] срещу Предписание по т.1 от Протокол за извършена проверка изх. № ПР2103205/26.02.2021г., дадено от дл.лица в Дирекция „Инспекция по труда“-гр. П.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на ИЗПЪЛНИТЕЛНАТА АГЕНЦИЯ „ГЛАВНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ сумата в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, разноси за първоинстанционното съдебно производство.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, подадена в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София – град.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на преписи от него по реда на чл.137 от АПК.

СЪДИЯ: